

Bar Journal II

Další den na baru začal nocturnem Jablkoň, na kterém se sešel slušný počet lidí a taky bylo proč. Hudba je nádherná, pomalu se stmívá, občas kolem mě prohučí lidský vlak jedoucí do rytmu „vánočního“ blues (kdo tam byl, tak ví). Vysloužili jsme si ještě 3 přídavky a potom se obecnostvo rozprchlo směrem „bar“ nebo domů... My jsme patřili k těm „barovým“ lidem a naše kroky vedly směrem pult, kde se začalo nalívat. O situaci za doby, kdy se na baru vyskytovali hosté, kteří nepatří k pořadatelům, toho moc nevím, protože sem mluvil se saxofonistkou a zpěvačkou skupiny Jablkoň Aničkou. Zanedlouho přišel zbytek skupiny, ale jen pro Áňu. Ostatní hosté odešli postupně během večera (nebo spíš rána). Potom si holky na baru začaly samy od sebe objednávat. Pustili se do jablkového Jelzina, který moc dlouho nevydržel. Ono když to pije 7 osob (bylo nás tam 10, ale já měl limo a Mach s Jáchymem pivo) tak to zas tak dlouho nevydrží. Po dopití láhve, po které by holky (opačného pohlaví sem byl jen já s Jáchymem a Machem) už nic pít nemusely, a stačilo jim to... Protože pít už došlo, vykouzlila Zuzka z ničeho druhou, VĚTŠÍ láhev stejného pítí. Odstranit víčko bylo dílem sekundy a už si holky nalejvaly... Součástí popíjení byly hlášky stylu: „Ty vole, my to musíme zaplatit!!!“ následované salvou smíchu od podnapilých slečen. Po nějakém čase a (10 cm Jelzina) Mach přišel s novou hrou: „Na sardele“. (BANG! jsme neměli) Je to prosté. Na začátku se rozdají papírky. Na jednom je písmeno „S“ jako sardeliště. Na ostatních není nic jako sardel. Zhasne se a po hrací ploše (prostor bez židlí, stolů atd.) se plazí sardele. Sardeliště leží na jednom místě. Je absolutní ticho a jediný zvuk je vydáván plazemím se a narážením sardelí. Když se sardel srazí se sardelí řekne „ts,ts“ a sardel odpoví „ts,ts“. Ale pokud narazí na sardeliště, tak to na jeho volání neodpoví a sardel ho zalehne. Ale jak Mach řekl správně: „Zkuste si to vysvětlovat 7 ozřalejm ženskejm!“ A měl pravdu, bylo to těžký. Po každé 2 větě následoval výbuch smíchu, který přehlušil sebevětší řev. Když jsme kvůli Ivance museli změnit sardele na sardinky a později na píďalky, rozhodli jsme se že je to naučíme v praxi. Po 2 hrách to sice začaly chápat i ty, co předtím ne, ale mezi každou hrou si musely nalít, takže jim to moc nepomohlo. Takže v místnosti bylo hodně věcí, jen ne ticho. Nakonec jsme si skvěle zahráli, ale byli jsme trochu rozlámaný. Když sardeliště zalehne nějaká holka, tak se to ještě dá snést (ony moc neváží) ale takovej Mach nebo Jáchym, to už je jiná. A když člověk do někoho vrazí a zalehne ho, v domněni že je to sardeliště, a je to spící Jana tak to dost naštvě... Když jsme vyšli z baru, bylo 6:23. Obloha byla krásně modrá, na což Eliška reagovala slovy: „To je nějaká kulisa nebo co??? To přece nejde aby nebe bylo takhle modrý...“ Šli jsme spát a ti kdo spí na štábu vyrazili přes náměstí. Cestou jsme uviděli Tomáše jak se umývá v kašně. Asi zrovna vstal. Neměli jsme klíče, tak jsme volali všem na koho jsme měli číslo. Nevyšlo to, tak jsme nakonec spali v tělocvičně. Mach nám vyprávěl, že tam přišel chlápek a řekl: „Hele, já sem v krizi. Není tady nějakej pořadatel? Potřebuju kilo...“ to mu samozřejmě nikdo nedal a tak odešel. My jsme se uložili a nechali se unášet na vlnách spánku...

Colombo

